

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Den 23. Januar 1912 vedtoges paa en international Konference i Haag mellem Repræsentanter for forskellige Stater den første internationale Opiumskonvention, hvorved der i et vist Omfang gennemførtes Kontrol med den internationale Opiumshandel.

Denne Konvention blev under den 5. Juli 1913 ratificeret af Danmark, som ligeledes den 21. Oktober 1921 tiltraadte den til Konventionen hørende Slutningsprotokol af 25. Juni 1914.

De internationale Forpligtelser, som Danmark derved havde paataget sig, gennemførtes ved Lov Nr. 236 af 12. Juni 1922 om Fremstilling af og Handel med Opium m. m. samt ved den i Henhold til Lovens § 2 under 16. September 1922 udstedte Anordning om Fremstilling af og Handel med Opium m. m.

Den paagældende Opiumskonvention var imidlertid i forskellige Henseender mindre fuldstændig, og den var derfor ikke i Stand til fuldtud at løse den Opgave, som man havde haft for Øje, da man vedtog Konventionen.

Man skal i saa Henseende fremhæve følgende Punkter, paa hvilke Konventionen efter de i Tidens Løb indvundne Erfaringer tiltrængte en nærmere Udformning eller en egentlig Supplering:

Konventionen indeholdt ingen Bestemmelser vedrørende Kokablade, tiltrods for at disse Blade ogsaa i vidt Omfang bruges som Grundlag for Fabrikation af bedøvende Midler.

Den i Konventionens Artikel 6 indeholdte Bestemmelse, der kun paalagde de kontraherende Magter at „træffe Foranstaltninger til efterhaanden paa virksom Maade at undertrykke Fabrikationen af, indenrigsk Handel med og Brug af præpareret Opium“ virkede ikke tilstrækkeligt forpligtende overfor de Stater, der af en eller anden Aarsag maatte være interesserede i ikke at foretage saadanne Foranstaltninger, saa meget mere som der i Artiklen tilføjedes Begrænsningen: „med tilbørlig Hensyntagen til de forskellige særlige Forhold i de enkelte Lande“.

Den i Artikel 13 indeholdte Bestemmelse, hvorefter Indførsel af Morfin, Kokain og deres respektive Salte betinges af, at vedkommende Personer er i Besiddelse af Autorisation eller Bevilling til at mod-

tage den paagældende Vare, savner en Tilføjelse om en bestemt Tidsvarighed af saadanne Indførselstilladelser, og det stod derfor i en Stats Magt at meddele tidsmæssigt ubegrænsede Indførselstilladelser, hvorved Kontrollen med den internationale Handel med de paagældende Stoffer vilde kunne vanskeliggøres betydeligt.

Ifølge Konventionens Artikel 21 skulde de kontraherende Magter meddele bl. a. statistiske Oplysninger angaaende Handelen med Raa-Opium o. s. v., hvilke Oplysninger „bør være saa detailleret affattet som muligt og fremskaffes snarest muligt“. Denne Bestemmelse savner saaledes enhver Angivelse af, hvorledes den paagældende Statistik nærmere skulde udformes, og inden hvilken nærmere Tidsfrist den skulde være indsendt, og Bestemmelsen blev allerede af den Grund af mindre Værdi som Led i Kontrollen med den internationale Handel med bedøvende Midler.

Konventionens Bestemmelser aabnede endelig ingen Mulighed for at udøve andet end et rent moralsk Pres overfor Stater, der satte sig udover de i Konventionen indeholdte Bestemmelser, og som derfor kunde blive Centrere for den illegitime Handel med bedøvende Midler og derigennem kunde berede de Lande, der havde tiltraadt Konventionen, og som gennemførte dennes Bestemmelser saa godt, som det var dem muligt, betydelige Vanskeligheder.

Efter at det almindelige Tilsyn med Udførelsen af de internationale Aftaler vedrørende Handel med Opium og andre skadelige Bedøvelsesmidler ved Artikel 23, Pkt. c. i Folkeforbundspagten var overgaaet fra den nederlandske Regering til Folkeforbundet, og efter at dette havde nedsat et særligt raadgivende Opiumsudvalg, forsøgte Folkeforbundet paa Henstilling fra det nævnte raadgivende Udvalg i forskellige Henseender at supplere den forannævnte internationale Opiumskonvention af 23. Januar 1912. Folkeforbundets Delegeretforsamlinger vedtog saaledes i Aarene 1920—24 forskellige Resolutioner, der tog Sigte herpaa.

For at gøre Kampen imod den internationale, ulovlige Handel med Opium og andre bedøvende Midler mere effektiv vedtog Folkeforbundets 4. Forsamling i Genève den 27. September 1923 i Henhold til Indstillinger fra det raadgivende Opiums-